

DVD

Serial

na DVD
Cena: 279 Kč
PROSINEC 2006

ARABELLA 1

VÁŽENÍ ČTENÁŘI,

čas pro Arabelu nadešel a vy se konečně můžete přesvědčit, že jsme vám neslibovali dosud nespátranou kvalitu bezdů-

vodně. V uplynulých letech jsme (samozřejmě i díky spolupráci s majiteli autorských práv) coby přílohu klasického DiViDi časopisu nabídli několik desítek filmů, a vždy jsme se snažili,

aby jejich technická podoba maximálně využila možnosti DVD nosiče, a vy se tak mohli potěšit filmem s kvalitním obrazem a zvukem. Jenže i když v naší edici vyšla spousta úspěšných a populárních filmů, televizní

Arabela je kultem. Ve své době šlo skutečně o maximálně oblíbené dílo autorské dvojice Václav Vorlíček – Miloš Macourek, která tehdy byla na vrcholu svých tvůrčích sil, navíc dílo obsazené těmi vůbec nejoblíbenějšími československými herci druhé poloviny 20. století. Skoro každý si na Arabelu pamatuje, byť třeba ne až do nejmenších podrobností. Každopádně televizní technologie nikdy neumožnila představit Arabelu v solidní obrazové kvalitě, přestože byl tento seriál natáčen na filmový materiál.

Při příležitosti vůbec prvního vydání Arabely na DVD jsme se společně s Českou televizí rozhodli zapomenout na staré vysílací materiály a zvolili cestu podstatně složitější a nákladnější – na světě se tak objevil úplně nový obrazový přepis přímo z filmového materiálu, jehož kvalita je... ale víte co? Dost už bylo superlativů. Podívejte se na naše DVD a uvidíte sami.

Ostrý obraz a dobrý zvuk vám tentokrát za celý kolektiv, který pro vás Arabelu na DVD přichystal, nepřeje Miloš Skalka, ale

Daniel Sobotka

ARABELA 1

JAK PAN MAJER NAŠEL ZVONEČEK

Herec Karel Majer je náhodným nálezcem kouzelného zvonečku. Zazvonění přivolá pohádkového čaroděje Rumburaka ochotného splnit jakékoliv přání. Pan Majer, který dětem slíbil, že na pouti vystřelí medvěda, ale ani jednou se netrefil, má přání naučit se střílet. Čaroděj ho přenesse do říše pohádek, kde se Majerovi podaří skolit ohromného vlka. Rumburakovy pochvaly se však nedočká. Ukáže se totiž, že to nebyl obyčejný vlk, ale vlk mluvící, bez něhož se pohádková říše neobejde. Rumburak tuší, že ho čeká hrozná nepříjemnost...

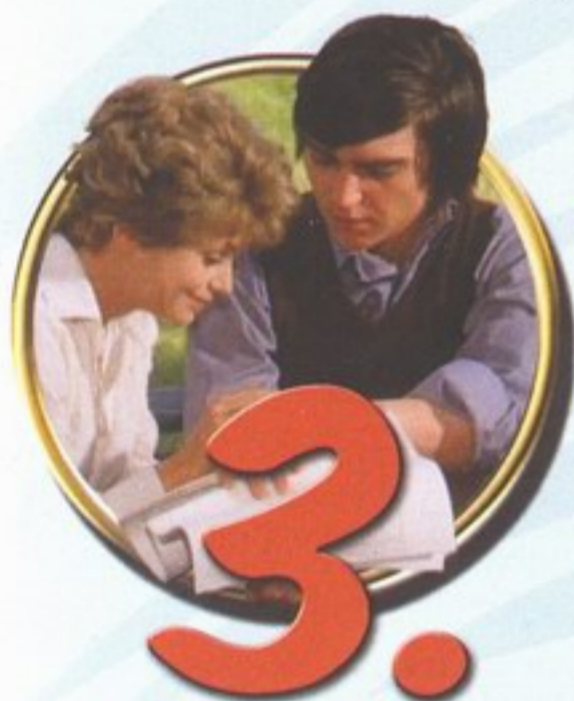
1.

RUMBURAKOVA POMSTA

Rumburak toužící po pomstě objeví zapomenutý hrad plný kouzel, získá tím ztracenou moc, zakleje královnu v bílou holubici, a na její místo dosadí ježibabu. Prostřednictvím vlastního televizního studia, vypůjčené podoby pana Majera a bláznivě popletených pohádek žene pohádkové království do záhuby. Chce se totiž v příhodné chvíli zmocnit nejen trůnu, ale i princezny Arabely, po které touží.

2.

PETR A PRINCEZNA

Rumburakova pomsta má v pohádkovém světě hrozná následky. Na návrh princezny Arabely se vypraví mocný čaroděj Vigo za vypravěčem pohádek panem Majerem, aby uvedl věci do pořádku. Arabela, která Viga se svou sestrou doprovází, se zamiluje do Majerova syna Petra a v podobě mouchy mu napovídá při zkouškách. Když ani po slibu, který dal pan Majer Vigovi, není televizní pohádka v pořádku, promění čaroděj Majera v jezevčíka, aby zabránil dalším zmatkům. Netuší, že vinen není pan Majer, ale zlý Rumburak, který se těší, že už mu brzy spadne do klína celé království i s princeznou Arabelou.

3.

JEZEVČÍK KAREL MAJER

Čaroděj Vigo i s princeznami se vrací do říše pohádek. Pan Majer, který zatím prožívá nepříjemnosti „psího života“, se přesto večer co večer na obrazovce objevuje a vypráví popletenou pohádku. Je to samozřejmě Rumburak. Už po třetí si vypůjčil tuto podobu, aby získal ruku princezny Arabely... Má vítězství na dosah ruky.

4.

ARABELA NA ÚTĚKU

Království pohádek spěje k zániku. Král Hyacint je zoufalý. Rodina Majerova prožívá těžké chvíle se svým životem proměněným v jezevčíka. Drzý a sebevědomý Rumburak, který má všechny ty zmatky na svědomí, si přichází do královského paláce pro ruku krásné Arabely. Když je princeznou odmítnut, ztratí trpělivost a unese ji na svůj hrad. Netuší, jakého soupeře v té drobné dívce vlastně má. Chytrá a temperamentní Arabela přelstí Rumburaka i jeho služebnictvo a uprchne za svým Petrem daleko do světa lidí, kde se uvede tím, že vrátí lidskou podobu Petrovu otci – panu Majerovi.

5.

JANA NAGYOVÁ

(ARABELA)

se narodila 9. ledna 1959. Poprvé hrála před kamerou už ve svých 12 letech ve filmu *Daleko je do neba*. Na bratislavské konzervatoři pak studovala hru na klavír a operní zpěv. Ve svých 19 letech pak byla tvůrci vybrána do titulní role princezny Arabely, namísto původně uvažované, ale tehdy dlouhodobě nemocné Libuše Šafránkové. V 80. letech patřila k hojně obsazovaným herečkám, hrála na divadle, na Nové scéně v Bratislavě. Po nevydařeném manželství s hokejovým trenérem Miroslavem Kubovičem (mimočodem růžové svatební šaty jí tehdy nenavrhol nikdo jiný než Theodor Pištěk), z něhož pochází dcera Jana (narozena 1983), rázně končí koncem 80. let s hereckou kariérou a stěhuje se do Německa za svým novým manželem, podnikatelem Haraldem Schlegelem (světlemodré svatební šaty tentokrát navrhoval Milan Čorba). Jana sama zkouší podnikat v oboru kosmetiky a po prvotních nezdarech dováží kosmetiku do České republiky i na rodné Slovensko. Druhé manželství, z něhož je syn Harald (narozen 1987), se však také rozpadá.

Začátkem 90. let žije krátce v Praze, natočí jeden film, napíše knížku *Byla jsem Arabela* a vydává CD Jana Nagyová zpívá dětem. Poté však dochází k rozporu mezi produkcí nových pokračování *Arabely* a Janou Nagyovou, údajně kvůli jejím přemrštěným finančním požadavkům, herečka však tvrdí, že se jí již nelíbil scénář, a proto k dohodě nedošlo.

A tak opět odjíždí do Německa, kde se vdává potřetí (krémové svatební šaty koupila v obchodě, jak sama říká) a do České a Slovenské republiky si jen sem tam krátkodobě odskočí, třeba na Mezinárodní filmový festival pro děti a mládež ve Zlíně nebo na filmový festival v Bratislavě. Dnes se jmenuje Jana Nagyová-Plum, a žije v malém městečku Elsdorfu nedaleko Kolína nad Rýnem jen s manželem Tonym,

který je v důchodu, a se svojí druhou dcerou Sophií-Emmou (narozena 2002), když dcera Jana se již osamostatnila a syn Harald žije s jejím druhým manželem a jeho novou partnerkou na dalekém Novém Zélandu. V poslední době se Jana Nagyová zkouší věnovat bytovému designu, ale podle svých vlastních slov, pokud by se objevil zajímavý scénář, nevyklučuje návrat před kameru.

ARABELA I

VLADIMÍR MENŠÍK

(PAN MAJER)

(vlastním jménem Vladislav) se narodil 9. října 1929 v Ivančicích u Brna, jak to sám s oblibou často zmiňoval (a kde se narodil například také malíř Alfons Mucha), v domku v Rybářské ulici. Dětství prožíval v Ivančicích a Říčmanicích a jako každého Moraváka ho od dětství přitahovaly poutě, hody a veselice. Proto také začal navštěvovat Hudební soubor Adolfa Pištěláka.

Vystudoval na přání otce – strojaře nejprve Průmyslovou školu strojírenskou v Brně a chvíli pracoval v brněnských strojárnách, než se dostal na JAMU v Brně, kam byl mimochodem přijat až napodruhé. Zde studoval v letech 1949 – 1953, od roku 1952 působil ve Vesnickém divadle (vynikající role malíře Vincenta Van Gogha) a 1953 – 1958 u E. F. Buriana v D34 v Práglu (jak by asi také řekl, tedy v Praze). Zde exceloval v roli feldkuráta Katze v Haškově Švejkovi. Uměl navíc skvěle zpívat a ovládal také několik hudebních nástrojů.

V roce 1958 se pak stal stálým členem hereckého souboru Filmového studia Barrandov a na divadle se již od té doby objevoval. Za svůj život ovšem vytvořil více než 150 filmových rolí, navíc se objevuje rovněž v mnoha televizních pořadech. Poprvé na filmovém plátně debutoval (pokud nepočítáme jeho účinkování v komparsu) rolí italského automechanika ve snímku Dědeček automobil z roku

1956 (vydali jsme jej také v DiViDi jako DVD přílohu), a i když měl zpočátku vedlejší role, zaujal svým herectvím natolik, že zastínil i hlavní postavy a diváci si ho začali více žádat. Když se pak objevily první televizní pořady, nemohl chybět ani zde.

Již od šestnácti let trpěl astmatem, ale naštěstí o tom zpočátku nevěděl, a tak sportoval, hrál fotbal a závodně házenou. Poprvé se oženil se svou kamarádkou ze skautu, Věrou, která však po jejich přestěhování do Prahy nestačila Menšíkovu zběsilému životnímu tempu. Následoval rozvod v hercově nepřítomnosti (myslel si, že jde o žert). Věra se pak již nikdy nevdala. Měli spolu dvě děti – syna Petra (1955) a dceru Vladimíru (1957). S druhou manželkou Olgou má také dvě děti – syna Jana (1962) a dceru Martinu (1965), která se jako jediná z Menšíkových dětí stala herečkou.

Znamé jsou i jeho problémy s kouřením a alkoholem. Z alkoholismu se posléze léčil u docenta Skály v jeho slavné léčebně Tajemství u Apolináře, kde v rámci léčby dokonce do vedlejší porodnice nosil uhlí a tvrdil, že se připravuje na roli uhlobarona. A skutečně se zde vyléčil a osm let vůbec nepil. I když se pak objevila recidiva, měl již pití pod kontrolou.

Deset let byl v komunistické straně. V roce 1958 ho však vyškrtli pro pasivitu, nechovil na schůze a neplatil příspěvky. I když se třeba na Wikipedii dočtete, že podepsal Antichartu, jeho podpis zde ve skutečnosti nenajdete.

Vladimír Menšík rád a dobře maloval, páčil meruňkovi, rád vařil komplikovaná jídla, drží rekord tři hodiny vyprávění bez pauzy. Zemřel náhle uprostřed práce (natáčel pořad Abeceda, měl vystoupit na dalším zábavném pořadu ČT Brno) 29. května 1988 v nemocnici U svaté Anny v Brně.

Expozice Vladimíra Menšíka v Ivančicích byla otevřena 9. října 1999 k nedožitým 70. narozeninám významného ivančického rodáka. Nyní je přemístěna do nových prostor historické budovy Památníku Alfonse Muchy. Je sestavena z osobních věcí, rodinných fotografií, dokumentů, fotografií z mnoha filmů, ve kterých známý herec účinkoval. Po celou dobu prohlídky nás provází hlas tohoto nezapomenutelného komika, baviče, konferenciéra a především skvělého herce.

Mnozí se pokoušeli Vladimíra Menšíka napodobit. Ale jak on sám řekl v jedné své knížce: „Humor je vážná věc. Jakákoliv tvořivá práce se neobejde bez vnitřní pohody tvůrce. Radost a utrpení je možné v umění zúročit jenom tehdy, když je do hloubky zažit. Jsou sice v životě člověka události a situace nad jeho síly, ale častěji nás trápí a rozdrobují rozličné malichernosti, kterým připisujeme větší význam, než ve skutečnosti mají. Schopnost uchovat si vnitřní pohodu spočívá v tom, najít věcem pravé místo v žebříčku hodnot a věnovat se podstatnému. Populární může být na čas i diletant, zatímco dobrý herec někdy zůstává na okraji diváckého i odborného zájmu. Lidovost je v pravdivosti a ani humor není humorem bez lidskosti a laskavosti.“

VÁCLAV VORLÍČEK

(REŽISER)

se narodil 3. června 1930 v Praze, a k filmu měl již od dětství blízko, vždyť si zahrál v roce 1948 skauta ve filmu Na dobré stopě. V letech 1951 – 1956 studoval na FAMU režii, po absolvování nastoupil do filmového studia Barrandov nejprve jako asistent režie, posléze jako pomocný režisér.

Samostatnou režii celovečerního filmu si zkusil v roce 1960 u dětské detektivky Případ Lupínek o pátrání po ztraceném kufříku s loutkami. Za scénář získal Čestné uznání k 15. výročí zrodu lidově demokratické ČSR. Jak sám říká, už při studiích na FAMU, jakožto otec dvou malých dcer, si uvědomil, že zde chybějí filmy pro děti. Proto společně s bývalým spolužákem z FAMU, básníkem Josefem Bruknerem, dali dohromady scénář a natočili tuto dětskou detektivku. Do hlavní role vybrali chlapce, který se později stal televizním moderátorem a posléze mluvčím ČNB – Martina Švehlu. Současně zde hrála holčička, která se jmenovala Zuzanka. Z ní se stala ministryně zdravotnictví Zuzana Roithová.

I další film, Kuřata na cestách (1962) byl zaměřen pro děti, v roce 1964 však již natočil drama Marta. Při setkání s Milošem Macourkem uvažují o komediích pro dospělé a výsledkem je Kdo chce zabít Jessii? (1966) – od té doby společně natočili množství podobných komedií s koketováním ve vědecko-fantastické oblasti. Dostalo se i na pohádky, a Vorlíček

dokonce režíroval detektivku Smrt si vybírá. Úlitbou režimu, kterému parodie na komiksy či Bondy přišly málo parodické a málo zesměšňující kapitalismus, byly snímky Dva muži hlásí příchod a trilogii Bouřlivé, Zralé a Mladé víno.

V roce 1976 získal Václav Vorlíček Státní cenu Klementa Gottwalda, a do vzniku Arabely chybějí tři roky. Nápad na jméno princezny pochází již z Vorlíčkova dětství, kdy je četl poprvé v Dickensově románu Kronika Pickwickova klubu. Když se do knihy přes

rozpaky nad tloušťkou začel, zjistil, že je velice vtipná a také skvěle přeložená do češtiny. Ve druhé půli románu se objeví mladá a půvabná dívka jménem Arabela, jejíž popis Václava Vorlíčka okouznil.

V 80. letech pak natáčí další televizní seriály, v 90. pokračování Arabely a na německou žádost tři celovečerní pohádky, čelí obvinění, že jeho jméno figurovalo na seznamu agentů StB (jako prý údajně i Miloše Macourka), a v roce 2005 pro komerční televizi natáčí seriál s Ivanou Chýlkovou v hlavní roli On je žena!.

FILMOGRAFIE

Námět:

Dva muži hlásí příchod.....	1975
Dívka na koštěti	1971
Pane, vy jste vdova!	1970
Kdo chce zabít Jessii?	1966
Případ Lupínek	1960

Scénář:

Mach, Šebestová a kouzelné sluchátko	2001
Kouzelný měsíc	1996
Já nejsem já	1985
Princ a Večernice	1978
Což takhle dát si špenát	1977
Bouřlivé víno	1976
Dva muži hlásí příchod.....	1975
Jak utopit dr. Mráčka aneb Konec vodníků v Čechách	1974
Tři oříšky pro Popelku	1973
Dívka na koštěti	1971
Pane, vy jste vdova!	1970
Konec agenta W4C prostřednictvím psa pana Foustky	1967
Kdo chce zabít Jessii?	1966
Marie	1964
Případ Lupínek	1960
Muzikanti (FAMU krátký)	1954
Direktiva (FAMU)	1949

Režie:

On je žena! (TV seriál)	2005
Mach, Šebestová a kouzelné sluchátko	2001
Král sokolů	2000
Jezerní královna	1997
Pták Ohnivák	1997
Kouzelný měsíc	1996

Arabela se vrací (TV seriál)	1990
Křeček v noční košili (TV seriál)	1988
Dědečkův odkaz (TV seriál)	1987
Mladé víno	1986
Já nejsem já	1985
Rumburak	1984
Létající Čestmír (TV seriál)	1983
Zelená vlna	1982
Zralé víno	1981
Arabela	1979
Princ a Večernice	1978
Jak se budí princezny	1977
Což takhle dát si špenát	1977
Bouřlivé víno	1976
Dva muži hlásí příchod.....	1975
Jak utopit dr. Mráčka aneb Konec vodníků v Čechách	1974
Tři oříšky pro Popelku	1973
Smrt si vybírá	1972
Dívka na koštěti	1971
Pane, vy jste vdova!	1970
Konec agenta W4C prostřednictvím psa pana Foustky	1967
Kdo chce zabít Jessii?	1966
Marie	1964
Kuřata na cestách	1962
Případ Lupínek	1960
Muzikanti (FAMU krátký)	1954
Direktiva (FAMU)	1949

Herec:

Jak se dělá smích	1980
Bomba	1957
Na dobré stopě	1948

MILOŠ MACOUREK

(SCENARISTA)

Básník, spisovatel, dramatik a filmový scenárista, se narodil 2. prosince 1926 v Kroměříži.

V roce 1939 vystudoval gymnázium v dnešním Frýdku-Místku, krátce studoval také hudebně-dramatickou konzervatoř v Ostravě, ale pak přišla druhá světová válka, a on byl v letech 1943 – 1944 totálně nasazen. Po skončení druhé světové války pracuje od roku 1946 v Praze v různých zaměstnáních (skladník, dělník, kulisák, reklamní textař, redaktor v nakladatelství) a od 1950 jako lektor na katedře dějin umění Ústřední školy odborů.

Se vznikem Divadla Na zábradlí roku 1959 zde začíná jako dramaturg a scenárista, od roku 1963 je rovněž scenáristou Filmového studia Barrandov, když už dva roky předtím – od roku 1961 – začal pracovat nejdříve jako autor námětů animovaných snímků a scénářů. Od sedmdesátých let patří s výtvarníkem Adolfem Bornem a s animátorem Jaroslavem Doubravou do výkonného autorského týmu – jejich nejznámější spoluprací jsou např. příhody Macha a Šebestové.

V roce 1958 vydal svou básnickou prvotinu Člověk by nevěřil svým očím, věnuje se však také příběhům a pohádkám pro děti – O chlapečkovi, který se stal kredencí, Mravenečník v početnici, Jakub a dvě stě dědečků a další. Píše přitom rovněž bajky pro dospělé.

Roku 1977 podepsal Miloš Macourek Antichartu a od roku 1980 měl svobodné povolání. Právě sedmdesátá léta patří

k neplodnějším v jeho filmové scénaristické tvorbě, kdy vznikají scénáře dodnes oblíbených snímků jako například Pane, vy jste vdova!, Dívka na koštěti, Šest medvědů s Cibulkou, Zítřej vstanu a opařím se čajem, Což takhle dát si špenát. V osmdesátých letech se však u Macourka vedle hravých příběhů objevují i angažovaná politická témata ve filmech Bouřlivé, Zralé víno a Mladé víno. Pro československou televizi podle jeho námětů a scénářů

vznikají úspěšné a divácky nesmírně oblíbené televizní seriály Arabela, Létaující Čestmír, Rumburak, Křeček v noční košili nebo Bubu a Filip.

V devadesátých letech na přání německé strany společně s režisérem Václavem Vorlíčkem vytvářejí tři hrané pohádky – Kouzelný měsíc, Pták Ohnivák a Jezerní královna, společně ještě vytvoří hranou verzi pohádek Mach, Šebestová a kouzelné sluchátko (2001). Miloš Macourek zemřel 30. září 2002 v Praze.

FILMOGRAFIE

Námět:		Mladé víno	1986
Čert ví proč	2003	Mach a Šebestová k tabuli	1985
Mach, Šebestová a kouzelné sluchátko	2001	Rumburak	1984
Jezerní královna	1997	Létaující Čestmír (TV seriál)	1983
Pták Ohnivák	1997	Monstrum z galaxie Arkana	1981
Bubu a Filip (TV seriál)	1996	Zralé víno	1981
Křeček v noční košili (TV seriál)	1988	Arabela (TV seriál)	1979
Mladé víno	1986	Hon na kočku	1979
Mach a Šebestová k tabuli	1985	Hop – a je tu lidoop	1977
Rumburak	1984	Což takhle dát si špenát	1977
Létaující Čestmír (TV seriál)	1983	Zítřej vstanu a opařím se čajem	1977
Monstrum z galaxie Arkana	1981	Bouřlivé víno	1976
Zralé víno	1981	Cirkus v cirkuse	1975
Arabela (TV seriál)	1979	Jak utopit dr. Mráčka aneb Konec vodníků v Čechách	1974
Hop – a je tu lidoop	1977	Šest medvědů s Cibulkou	1972
Což takhle dát si špenát	1977	Dívka na koštěti	1971
Cirkus v cirkuse	1975	Slaměný klobouk	1971
Šest medvědů s Cibulkou	1972	Čtyři vraždy stačí, drahoušku!	1970
Dívka na koštěti	1971	Pane, vy jste vdova!	1970
Slaměný klobouk	1971	Zabil jsem Einsteina, pánové	1969
Pane, vy jste vdova!	1970	Já, spravedlnost	1967
Zabil jsem Einsteina, pánové	1969	Happy end	1967
Happy end	1967	Kdo chce zabít Jessii?	1966
Kdo chce zabít Jessii?	1966		
Scénář:			
Mach, Šebestová a kouzelné sluchátko	2001		
Kytice	2000		
Jezerní královna	1997		
Pták Ohnivák	1997		
Král Ubu	1996		
Kouzelný měsíc	1996		
Bubu a Filip (TV seriál)	1996		
Křeček v noční košili (TV seriál)	1988		
		Režie:	
		Mach a Šebestová k tabuli	1985
		Herec:	
		Happy end (lékař)	1967
		Text písně:	
		Mach, Šebestová a kouzelné sluchátko	2001
			píseň My jsme žáci 3. B

ARABELA I

VLADIMÍR DLOUHÝ

(PETR MAJER)

senarodil 10. června 1958 v Praze

na Smíchově (jeho maminka hrála 1. ligu házené, vyhrála Pohár vítězů i Pohár mistrů evropských zemí) a už ve svých dvanácti letech – stejně jako Jana Nagyová – debutoval v celovečerním filmu. Snímek režiséra Karla Kachyni Už zase skáču přes kaluže z roku 1970 mu přinesl cenu Zlatý dudek na III. přehlídce filmů pro děti Ostrov nad Ohří a Uznání dětské poroty za nejlepší herecký výkon na XI. celostátní přehlídce filmů pro děti Gottwaldov. Objevil se pak i v dalších dětských filmech – Ostrov stříbrných volavek, Anna, sestra Jany, Plavení hříbat, Na startu je delfín, Robinsonka a jiné.

Patřil k velmi živým, nezbedným dětem, a právě díky tomu dostal onu svou první roli – paní Milada Mikešová, která vedla konkurzy na pražských školách, přišla na jejich hodinu geometrie a vybrala si ho právě proto, že jí řekli: „Toho neberte, strašně zlobí!“ Paní Mikešová často vzpomínala: „Já tam v poslední lavici viděla jenom dvě velké uši a řekla jsem si: Toho беру.“

Začal studovat pražskou konzervatoř, při ní se dokonce učil stavárnu (opravoval smíchovské gymnázium, kde vystudoval jeho otec, krčskou nemocnici...), ale v roce 1980 odtud odchází do stálého angažmá v divadle Na zábradlí (zde mj. působil scenárista Miloš Macourek), kde

hostoval v roce 1976 v Shakespearově Bouři a v posledním ročníku konzervatoře v inscenaci Bulgakovovy Svaté Kabaly, a posléze září např. v titulní roli Caliguly v dramatu Alberta Camuse, v inscenacích Macbeth, Astrolog, Tatarská poušť, Largo desolato. K nezapomenutelným patří jeho Raskolnikov v drammatizaci Dostojevského Zločinu a trestu v Divadle v Řeznické. Za svůj herecký vzor – podle svých slov – považoval, považuje a už nemůže přestat považovat Ladislava Mrkvičku. Posléze hrál v Divadle bez zábradlí, divadle Rokoko, určitou dobu měl angažmá v Divadle na Vinohradech. V současné době hraje se svým bratrem v Divadle Kalich, v představení Elling a Kjell Bjarne aneb Chvála bláznovství.

První film pro televizi natočil už v roce 1973 v Bratislavě a jmenoval se Milionář. Od té doby přibýly na jeho kontě role další, také televizní, připomeňme třeba seriály Dobrá voda, Arabela, Dobrodružství kriminalisticky, Černí andělé, Hříchy pro pátera Knoxe, Cestující bez zavazadel, Hlas, Město bez dechu, dvoudílnou inscenaci Cesta domů nebo Výhodu z cyklu Tak se ptám? Když natáčel Arabelu, bylo mu 21 let a – podle slov Jany Nagyové v jednom rozhovoru – „mal síce v tom čase iba dvadsať rokov, no bol už zadaný a mal dvojčatá“. Přesto mu tehdy chodilo až 200 dopisů denně.

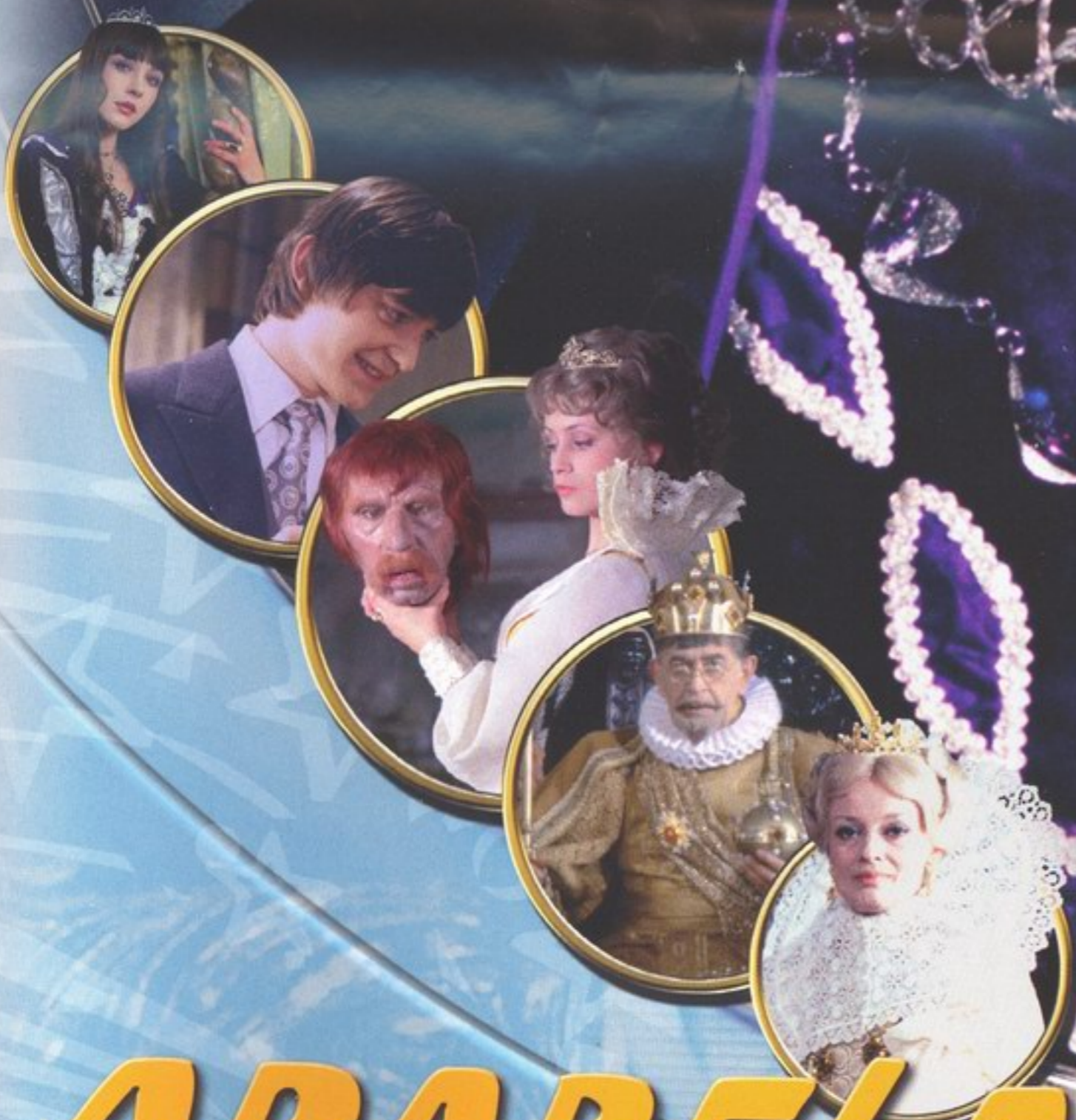
Celovečerních filmů natočil několik desítek, některé oddechovější, v jiných uplatnil své charakterní herectví. Vidět ho můžete

i ve filmu Knoflíkáři, který jsme na DVD vydali v edici DiViDi Speciál. V roce 1997 byl nominován v kategorii Nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli na Českého lva za roli ve filmu Bumerang, v roce 2001 měl nominaci na Cenu Thálie 2001 za roli v inscenaci Na dotek, v roce 2004 byl nominován na jednu z Cen Františka Filipovského, která se každoročně uděluje za nejlepší dabing.

Jeho mladší bratr Michal je rovněž hercem, a oba se navzájem dokáží podržet v krizových situacích. V bulvárních médiích se hodně probíral jeho vztah k alkoholu, ale sám tvrdí, že pivo pil jako lékařem doporučený lék na žaludeční vředy, jimiž trpěl 15 let. Lék, jakousi trojkombinaci, vymysleli pan doktor Jiskra a švagr Vladimíra Dlouhého Jakub Heřman, a povedlo se jim ho vyléčit za 14 dní.

Divadlu obětuje většinu svého času – buď studiu textu, zkouškám, nebo hraní samotnému, takže na soukromí mu ho příliš nezbyvá. Přesto občas vyrazí s rodinou

nebo známými pod stan, potápně se, dostal od Ježíška horské kolo („Ježíšek mě chce zabít!“). Má prý rád hlučnou samotu, po kavárnách a restauracích, kde se učí texty.

ARABELLA 2

ARABELLA 2.